

CUPRINS

CRĂIASA ZĂPEZII	5
Prima poveste: Care descrie o oglindă și cioburile ei	5
A doua poveste: Un băiețel și o fetiță.....	7
A treia poveste: Grădina cu flori a vrăjitoarei.....	15
A patra poveste: Prințul și prințesa.....	25
A cincea poveste: Mica hoată	33
A șasea poveste: Femeia laponă și femeia finlandeză	39
A șaptea poveste: Despre palatul Crăiesei Zăpezii și ce s-a mai întâmplat acolo	43
PRINȚESA ȘI BOBUL DE MAZĂRE.....	50
FLUTURELE	52
GHOIOCELLUL.....	56
SOLDĂȚELUL DE PLUMB.....	61
TOVARAŞI DE DRUM	67
OMUL DE ZĂPADĂ.....	90
PASAREA PHOENIX	98
PURICELE ȘI PROFESORUL	100
MICA SIRENĂ	106
DEGEȚICA	138
CUFĂRUL ZBURĂTOR.....	155
FETIȚA CU CHIBRITURILE	164
LEBEDELE	169
RĂTUȘCA CEA URÂTĂ	191
FLORILE MICUȚEI IDA.....	205
HAINELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI	216

Pentru comenzi și informații: 0341/881.647

www.edituraeduard.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDERSEN, HANS CHRISTIAN

Crăiasa zăpezii și alte povești / H.C. Andersen. -
Constanța : Editura Eduard, 2018
ISBN 978-606-571-570-7

821.113.4

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

© S.C. Eduard Publishing S.R.L. Toate drepturile rezervate.

CRĂIASA ZĂPEZII

Prima poveste: Care descrie o oglindă și cioburile ei

 rebuie să ne întoarcem la începutul acestei povești, pentru că, atunci când vom ajunge la sfârșitul ei, vom ști mai multe decât știm acum; și anume, despre un drăcușor răutăcios care era unul dintre cei mai răi, pentru că era cu adevărat un demon.

Într-o bună zi, se puse voios pe treabă și meșteri o oglindă care avea puterea ca tot ceea ce se oglindea în ea bun și frumos să devină mic și urât, în timp ce tot ceea ce era mic și urât să devină mare și mai urât ca niciodată. Privelîștile cele mai frumoase arătau ca spanacul fier, iar oamenii arătau hidroși și fără corp, părând că stau în cap. Înfâțișarea lor era strâmbă, pentru ca nimeni să nu îi poată recunoaște, iar un singur pistru dacă aveau pe față, părea că se răspândește pe întreg nasul și gura lor. Era foarte distractiv pentru drăcușor. Dacă un gând nevinovat trecea prin capul cuiva, acesta era răstălmăcit de oglindă; și cât mai râdea drăcușorul atunci de născocirea lui cea vicleană.

Toți cei care mergeau la școală lui – pentru că el avea și o școală – povestea despre minunățiile pe care le văzuseră acolo, spunând că, pentru întâia oară, oamenii și tot ceea ce era pe pământ se puteau vedea aşa cum arătau

ei cu adevărat. Mergeau cu oglinda peste tot, până când nu mai rămăsese nicio bucătă de pământ și niciun om care să nu se fi privit în oglinda cea strâmbă. Zburără cu ea chiar până sus în ceruri, ca să vadă îngerii, dar, cu cât zburără mai sus, cu atât oglinda devinea mai alunecoasă, cu greu putând fi ținută, până când, într-un sfârșit, aluneca din mâinile lor, căzu pe pământ și se sparse în milioane de bucăți. Oglinda aduse acum mai multă nefericire ca niciodată, pentru că multe din bucătelele căzute nu erau mai mari decât un grăunte de nisip și se răspândiseră peste întreaga lume, peste fiecare țară.

Când unul din acești mici atomi ajunse în ochii unui om, rămase acolo fără ca omul să simtă ceva, iar din acel moment el vedea totul strâmb, sau numai partea rea a lucrurilor, deoarece chiar și cea mai mică bucătică avea aceeași putere pe care o avusesese oglinda atunci când era întreagă. O bucătică din ea ajunse chiar și în inima unora, iar acest lucru era îngrozitor, pentru că inima lor deveni rece ca o bucătă de gheață. Câteva bucăți erau atât de mari încât puteau fi folosite și ca geamuri la fereastră; ar fi fost un lucru trist să ne vedem prietenii prin ele. Din altele se făcură ochelari, fiind îngrozitor pentru aceia care îi purtau, căci nu mai puteau vedea nimic cu adevărat. Când văzu toate astea, drăcușorul cel rău se scutură de râs pentru poznele pe care le făcuse. În aer încă mai pluteau câteva bucătele de oglindă, iar acum veți vedea ce s-a întâmplat cu una dintre ele.

A doua poveste: Un băiețel și o fetiță

Intr-un mare oraș, cu multe case și oameni, nu oricine putea să aibă o grădină, cei mai mulți fiind nevoiți să se mulțumească doar cu câteva ghivece cu flori. Într-unul din aceste orașe mari trăiau doi copii sărmani care aveau o grădină un picuț mai mare decât câteva ghivece cu flori. Ei nu erau frați, dar se iubeau aproape la fel de mult, ca și când ar fi fost. Părinții lor locuiau în podul a două case învecinate, cu acoperișurile apropiate și cu jgheabul de apă aflat între ele. Fiecare casă avea o mică fereastră, în aşa fel încât oricine putea trece peste jgheab, de la o fereastră la cealaltă. Fiecare familie avea câte o lădiță mare de lemn, în care cultiva ierburi aromate și în fiecare lădiță creștea frumos o mică tufă de trandafiri. Într-o bună zi, părinții se hotărâră să mute cele două lădițe de lemn peste jgheabul de apă, încât trandafirii ajunseră să se atingă de la un geam la altul și arătau ca două straturi de flori.

Florile de sângele-voinicului se ofiliseră peste lădițe, iar trandafirii aruncaseră lungi ramuri care se cățărau în jurul ferestrelor și aproape că se înmânuncheau ca un arc triumfal de frunze și flori. Lădițele erau situate foarte sus, iar copiii știau că nu au voie să se cățere pe ele fără permisiune, dar totuși de multe ori li se dădea voie să iasă afară și să se aşeze sub tufa de trandafiri pe micile lor scăunele și să se joace în liniște. În timpul iernii, toate aceste mici bucurii se sfârșiră, pentru că ferestrele erau câteodată foarte

îngheteate. Dar ei încălzeau bănuți de aramă pe sobă și îi puneau, aşa calzi, pe geamul îngheteat; curând, se forma un mic orificiu rotund, prin care puteau să vadă, iar ochii blâzni și strălucitorii ai băiețelului și ai fetiței străluceau cum se priveau unul pe altul. Ei se numeau Kay și Gerda. În timpul verii, pentru a se întâlni, era de ajuns o singură săritură de la o fereastră la cealaltă, dar iarna trebuiau să urce și să coboare scările lungi și să iasă afară în zăpadă.

— Privește cum roiesc albinele! spuse bunica lui Kay, într-o zi, pe când afară ningea.

— Oare ele au regină? întrebă băiețelul, pentru că el știa că albinele adevărate au și o regină a lor.

— Sigur că au! spuse bunica. Regina zboară acolo unde roiul este mai des. Ea este cea mai mare dintre toate și niciodată nu rămâne pe pământ, ci zboară în sus către norii negri. Adeseori, în timpul nopții, ea zboară peste străzile orașului și privește înăuntru pe ferestre, iar atunci apa înghetață pe geamuri în frumoase forme care seamănă cu niște flori sau castele.

— Da, le-am văzut, răspunseră cei doi copii, convinși că într-adevăr le văzuseră.

— Poate, oare, Crăiasa Zăpezii să intre aici la noi? întrebă fetița.

— Numai să vină! spuse băiețelul. O voi pune pe sobă și se va topi de îndată.

Bunica îl mângea pe cap și își continuă povestile. Într-o seară, când micul Kay se afla acasă pe jumătate dezbrăcat, se cărăra pe un scaun lângă fereastră și privi afară, prin micul orificiu. Afară cădeau câțiva fulgi de zăpadă, iar cel mai mare dintre toți coborî pe marginea uneia dintre

lădițele cu flori. Fulgul de zăpadă se făcu tot mai mare și mai mare, până când deveni o femeie îmbrăcată într-o rochie de voal alb, care strălucea ca milioane de fulgi de zăpadă, puși unul lângă altul. Era blondă și frumoasă, dar părea de gheață... o gheață strălucitoare și lucie. Era plină de viață, iar ochii îi luceau ca stelele strălucitoare; dar ochii ei nu oglindeau nici pace, nici liniște. Ea se îndreptă către fereastră și își flutură mâna către băiat. Acesta înfricoșat, țâșni de pe scaun; în acel moment i se păru că vede o pasare mare zburând în apropierea ferestrei. În ziua următoare, gheața se topi și foarte curând sosi primăvara. Soarele strălucea; frunzele verzi, proaspete, explodau pe crengi; rândunicile își înjhebau cuiburile; ferestrele se deschideau larg, iar copiii stăteau iarăși în grădina de pe acoperiș, sus, deasupra tuturor. Cât de frumos înfloriseră trandafirii în această vară. Fetița învățase chiar un cântec despre ei și, cu trandafirii lor în gând, îl cântă băiatului, iar acesta i se alătură:

„Florile când înfloriră,
Copiii se bucurără,
Iară îngerii, de sus din ceruri,
Al lor suflet îl vegheară.”

Apoi, micuții se prinseră de mâna și sărutără trandafirii, priviră către soarele strălucitor și i se adresară ca și cum ar fi fost acolo chiar Iisus, copilul. Acelea au fost minunatele zile de vară. Cât de frumos și proaspăt era afară, prin tufa de trandafiri care păreau că nu se vor mai opri din înflorit. Într-o zi, Kay și Gerda răsfoiau o carte plină cu poze de animale și păsări și, chiar în momentul în care ceasul din turnul bisericii bătea ora douăsprezece, Kay spuse:

– Oh, ceva mi-a atins inima!
Iar imediat după aceea:
– Mi-a intrat ceva în ochi.
Fetița își puse brațele în jurul gâtului băiatului și se uită în ochii lui, dar nu văzu nimic.
– Cred că nu mai e nimic, spuse el.

Dar totuși nu dispăruse; era una din acele fărâmițe de oglindă – oglinda cea magică, de care am vorbit – sticla urâcioasă care făcea ca tot ceea ce era frumos și bun să pară mic și urât și tot ceea ce era rău să devină bun, iar fiecare greșeală să fie văzută în deplinătatea ei. Sărmanul, micul Kay promise și el o fărâmă micuță în inima lui, care se transformă curând într-o bucată de gheăță. El nu mai simți apoi nicio durere, dar sticla era încă acolo.

– De ce plângi? spuse el în cele din urmă. Plânsul te face urâtă. Acum mă simt bine. Oh, uită-te! strigă deodată. Trandafirul acesta este mâncat de viermi, iar acesta este încovoiat. De altfel, ei sunt urâți, ca și lădița în care stau, apoi lovi cu piciorul lădițele și smulse afară cei doi trandafiri.

– Kay, ce faci? strigă fetiță; iar acesta când văzu cât de speriată era, smulse un alt trandafir și sări afară pe geam, departe de micuța Gerda.

Când ea aduse cartea cu poze, el spuse:

– Este mai potrivită pentru bebeluși.

Iar când bunica le spunea povești, el o întrerupea și adeseori se strecuă în spatele scaunului ei, își punea o pereche de ochelari și o imita foarte comic, făcând oamenii să râdă.

Din ce în ce mai des, el începuse să mimeze felul de a vorbi și mersul oamenilor de pe stradă. Toate astea

păreau ceva interesant și totodată neplăcut persoanei pe care o imita, iar oamenii spuneau: „Băiatul acesta va fi foarte deștept; e un adevărat geniu“. Dar ceea ce îl făcea să se poarte aşa era bucătica de sticlă din ochii lui și râceala din inimă. El o necădea și pe micuța Gerda, care îl iubea din toată inima. Până și jocurile lui se schimbaseră; nu mai erau aşa de copilărești. Într-o zi de iarnă, în timp ce ninfea, cu o bucată de sticlă afumată în mâna, el își ridică colțul hainei albastre lăsând ca fulgii de zăpadă să cadă pe ea.

– Privește prin sticla asta, Gerda! spuse el.

Ea văzu cum fiecare fulg de nea se mărea și părea o floare frumoasă sau o stea strălucitoare.

– Nu e un lucru deștept? spuse Kay. Este mult mai interesant decât să privești florile adevărate. Nu are nicio singură pată, iar fulgii de zăpadă sunt perfecți până când încep să se topească.

Curând după aceea, Kay își făcu apariția cu niște mănuși groase și cu sania în spate. Strigă în sus, pe scări, către Gerda:

– Mă duc în piața cea mare, acolo unde ceilalți băieți se joacă și se dau cu sania! și apoi plecă.

În piața cea mare, cei mai curajoși dintre băieți își legau adeseori săniile de căruțele țăranilor, care îi trăgeau după ei o bună bucată de drum. Era minunat. Dar, în timp ce toți se distrau, iar Kay împreună cu ei, în piață sosi o sanie mare; era în întregime albă, iar în ea stătea cineva învelit într-o blană albă și aspră, pe cap cu o căciulă tot albă. Sania se roti de două ori prin piață, iar Kay își legă mica sanie de ea în aşa fel încât, atunci când aceasta porni, el plecă cu ea.

Aluneca tot mai repede, drept către strada următoare, iar omul care o conducea se întoarse și dădu din cap zâmbind către Kay, ca și cum s-ar fi cunoscut și, de câte ori Kay dorea să dezlege mica sanie, vizitiul dădea iar din cap, aşa că băiețelul rămase acolo, iar sania trecu dincolo de poarta orașului.

Începea să ningă din ce în ce mai tare, încât Kay nu mai putea vedea la o lungime de braț distanță în fața lui și ei încă tot mai înaintau; apoi, deodată, el slăbi sfoara, pentru ca sania cea mare să-și poată continua drumul fără el; dar fără folos, pentru că mica lui săniuță aluneca mai departe, repede ca vântul. Începu să strige, dar nimenei nu-l auzea, în timp ce zăpada îi cădea peste față, iar sania aluneca mai departe. Din când în când, sania sărea ca și cum ar fi trecut peste tufișuri și gropi. Băiatul însărcinat încercă să rostească o rugăciune, dar nu își putu aminti nimic, în afară de tabla înmulțirii.

Fulgii de zăpadă devineau tot mai mari, părând acum niște pui mari și albi. Deodată, cu o săritură, sania cea mare se opri, iar cel care o conducea se ridică în picioare. Blana și căciula, care erau în întregime din zăpadă, căzură și în fața lui apăru o doamnă, înaltă și albă, care era Crăiasa Zăpezii.

– Am mers repede și bine, spuse ea. Dar tu de ce tremuri? Vino aici și învelește-te cu blana mea cea caldă!

Apoi îl așeză lângă ea în sanie și, în timp ce îl înveleea cu blana, î se păru că se scufundă într-un val de zăpadă.

– Încă îți mai este frig? întrebă ea în timp ce îl sărută pe frunte.

Sărutul era rece ca gheață; îl simți direct în inimă, care era deja o bucată de gheață; pentru un moment se

simți ca și cum viața l-ar părăsi; curând, se simți mai bine însă și nu observă frigul din jurul lui.

— Sania mea! Să nu uit de sania mea! a fost primul lui gând, iar apoi văzu că era legată strâns de unul din puii cei albi, care zbură în urma lui cu sania în spate.

Crăiesa Zăpezii îl sărută iarăși pe Kay, iar el uită de micuța Gerda, de bunica lui și de tot ceea ce lăsase în urmă acasă.

— Acum nu te voi mai săruta, spuse ea, sau te-ăș putea săruta întruna.

Kay o privi și văzu că era foarte frumoasă, încât nu și-ar fi putut închipui ca cineva să aibă o față mai frumoasă și mai intelligentă; ea nu mai părea acum făcută din gheață, ca atunci când îl salutase, dincolo de geam. În ochii lui părea perfectă și nu îi mai era teamă de ea. Îl spuse că poate să socotească în gând și că știe suprafața țării și numărul locuitorilor ei. Ea continuă să zâmbească, iar el se gândi că poate nu cunoștea încă destule lucruri. Ea privea în jur întinderea cea vastă, în timp ce zburau tot mai sus, pe un nor întunecat, iar furtuna urla, părând un cântec străvechi.

Zburără peste păduri și lacuri, peste mări și țări; sub ei, vântul ţuiera; lupii urlau, iar zăpada scârțâia; deasupra lor zburau croncănid corbii negri, iar luna era strălucitoare și luminoasă — și tot aşa trecură pentru Kay lungile nopți de iarnă, în timp ce ziua dormea, întins la picioarele Crăiesei Zăpezii.

A treia poveste: Grădina cu flori a vrăjitoarei

Dar, în tot acest timp, ce mai făcea Gerda? Nimenei nu știa ce se întâmplase cu Kay și nici nu ar fi putut da nici cea mai mică informație, spre deosebire de băieți, care povestea că își legase sania de o alta, mult mai mare, care, luncând pe străzi, ieșise afară pe poarta orașului. Nimenei nu știa încotro se duseseră multe lacrimi pentru el, iar micuța Gerda plânsese amar mult timp. Ea își închipuise că el murise; că se încasează în râul care curgea aproape de școală. Zilele acelea de iarnă erau într-adevăr foarte mohorâte. Dar sosi, în sfârșit, primăvara, cu razele calde de soare.

- Kay a murit și nu mai e! spuse micuța Gerda.
- Nu cred! spuse raza de soare.
- S-a dus și nu mai e! spuse ea vrăbiilor.
- Noi nu credem! răspunseră ele; iar micuța Gerda ajunsese să nu mai credă nici ea.

„Îmi voi încălță pantofii mei cei noi și roșii — spuse ea într-o dimineață —, aceia pe care Kay nu i-a văzut încă, apoi voi merge jos la râu, să îl caut. Era încă devreme când o sărută de rămas bun pe bătrâna ei buniciuță, care încă dormea; apoi își încălță pantofii cei roșii și merse singurică, dincolo de poarta orașului, jos către râu.

- Este oare adevărat că ai luat de lângă mine pe micul meu tovarăș de joacă? întrebă ea râul. Îți voi da pantofii mei cei roșii dacă îl vei aduce înapoi la mine!

lar valurile părură că se mișcă ciudat către ea. Atunci, ea se descalță de pantofii ei cei roșii, pe care îi iubea mai mult ca pe orice altceva, și îi aruncă în râu, dar ei căzură prea aproape, iar micuțele valuri îi purtară înapoi spre mal, ca și cum râul nu ar fi vrut să ia de la ea ceea ce iubea cel mai mult, pentru că valurile nu i-l puteau înapoia pe micul Kay. Dar ea crezu că nu aruncase pantofii destul de departe. Atunci se sui într-o barcă părăsită în mijlocul stufărișului și aruncă din nou pantofii în apă, dinspre cel mai îndepărtat colț al ei, dar aceasta nu fusese legată. Mișcarea ei împinse bărcuța care, luncând, se îndepărta de mal. Când observă, se grăbi să ajungă la capătul celălalt

al bărcii, dar curând era deja la mai mult de un metru de mal, înaintând mai repede ca niciodată.

Micuța Gerda, foarte speriată, începu să plângă, dar nu o auzi nimeni, în afară de vrăbii, însă ele nu o puteau duce spre mal, ci zburau de-a lungul malului, cântând ca să o liniștească:

– Suntem aici! Suntem aici!

Barca plutea, dusă de curent; micuța Gerda stătea nemîșcată, având doar șosetele în picioare; pantofii cei roșii pluteau în urma bărcii, dar nu putea ajunge la ei, pentru că barca o luase deja înainte. Malurile râului erau minunate. Se vedea acolo flori frumoase, arbori bătrâni, dealuri înverzite pe care păsteau vacile și oile, dar nu se vedea nici țipenie de om. „Poate râul mă poartă către micul Kay“ – gândi Gerda și se înveseli, ridicându-și capul și privind spre frumoasele maluri înverzite; iar barca pluti tot aşa, timp de mai multe ore.

În cele din urmă, ajunse la o livadă mare de cireși, în mijlocul căreia se afla o casă ciudată, de culoare roșie, cu ferestre albastre. Casa avea acoperiș de paie, iar în fața ei stăteau doi soldați de lemn, care își prezintau armele.

Gerda îi strigă, crezând că sunt vii, dar ei, desigur, nu răspunseră; atunci când barca se îndreptă spre mal, ea văzu ce erau cu adevărat. Gerda strigă apoi mai tare, iar din casă ieși o bătrână încovoiată în cărjă. Pe cap purta o pălărie mare, ca să o apere de soare, iar pe ea erau pictate tot felul de flori frumoase.

– Micuță copilă, spuse bătrâna, cum de ai reușit să ajungi atât de departe de casă, pe un râu atât de învolburat?